

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/45/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213219263
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2213219263.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Námestie M. Benku 2, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: R. L., nar. XX.XX.XXXX, adresa: R. M. M. XXXX/XX, Y. H., prechodne bytom Y. L. XXX, o zaplatenie 302,54 Eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 3. augusta 2018, č.k. 14C/368/2014-221, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne na základe aplikácie ust. § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov a § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách.

3. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k skutkovým zisteniam, že na základe zmluvy č. 192670980 uzatvorenej dňa 20.11.2006 poskytol pôvodný veriteľ žalovanému úver, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať. Žalovaný svoj dlh nesplnil. Žalobca si v konaní uplatnil splátky úveru splatné od 10.10.2010 do 10.11.2011 v počte 14 a celkovej výške 302,54 eur, pričom splátky splatné od 20.05.2011 do 10.11.2011 sa stali splatnými dňa 10.05.2011, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca sa tiež domáhal zaplatenia úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 302,54 eur od 11.05.2011 do zaplatenia. Súd sa v prvom rade zaoberal právnou povahou a aplikáciou právnej normy vo vzťahu k predmetu uplatnenej pohľadávky a právneho vzťahu vzniknutého medzi stranami a dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu - banka a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 20.11.2006 zmluvu o splátkovom úvere, s výškou úveru 23.000,- Sk, s konečnou splatnosťou úveru 10.11.2011. Vzťah medzi žalobcom a žalovaným je spotrebiteľský a predmetná zmluva je bez pochybností spotrebiteľskou zmluvou. V zmysle ustanovenia § 132 ods. 1 CSP v sporovom konaní je to žalobca, kto je povinný uviesť skutočnosti, o ktoré opiera svoju žalobu a uplatňuje svoj nárok. Dôkazné bremeno postihuje vždy toho, kto niečo tvrdí, teda spravidla žalobcu. Zo zisteného stavu veci vyhodil prvoinštančný súd záver, že žalobe nie je možné vyhovieť. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 24.03.2011 malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere

z banky ako postupcu na spoločnosť žalobcu ako postupníka. Súd vyzval žalobcu podaním zo dňa 18.05.2018, aby preukázal dodržanie postupu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. V konaní však nebolo preukázané, že by právny predchodca žalobcu - banka preukázateľne vyzvala pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky písomne žalovaného na splnenie dluhu z úverovej zmluvy, a zároveň, že následne zostal žalovaný v omeškaní viac ako 90 dní. Súd prvej inštancie mal za to, že s poukazom na gramatický, ale najmä teleologický výklad ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách sa vyžaduje omeškanie dlžníka v trvaní viac ako 90 dní od momentu doručenia písomnej výzvy. Pre nedodržanie postupu pri postúpení pohľadávky voči žalovanému v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, nie je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaným. Z uvedeného dôvodu postúpenie pohľadávky na žalobcu je v rozpore s vyššie citovaným zákonom, a preto je tento právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný s poukazom na to, že žalobca nie je oprávnený domáhať sa danej pohľadávky. Súd prvej inštancie podporne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/147/2016 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/716/2015. Z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní, žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, s poukazom na čl. 17 CSP a žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli, ani si žiadne neuplatnil.

4. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok preskúmal a v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalobe vyhovie. Zároveň si vyčíslil náhradu trov odvolacieho konania. Ako odvolacie dôvody uviedol, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

5. V odvolaní žalobca poukázal na ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách a na bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého "klient výslovne súhlasí s tým že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, atď." Podľa ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o bankách, banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojím klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje, alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť. Podporne žalobca poukázal na rozhodnutie krajského súdu v Prešove sp. zn.: 19Co/2/2016, sp. zn. 10Co/76/2016 a sp. zn. 9Co/145/2015. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor že skúmanie splnenia podmienok v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo v konaní nadbytočné a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, ak skúmal splnenie týchto podmienok napriek tomu, že zmluvné strany si vzájomne práva a povinnosti upravili v danom prípade v súlade s ustanovením § 89 ods. 1 odchyľne od ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách.

6. Ďalej žalobca poukázal na to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 dní (žalovaný bol v nepretržitom omeškaní s plnením svojho peňažného záväzku voči postupcovi najneskôr od 10.11.2007, kedy naposledy uhradil postupcovi platbu z titulu úveru a k postúpeniu pohľadávky došlo až ku dňu 24.03.2011) a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzývaný na úhradu omeškaných splátok. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, bolo ich podľa názoru žalobcu potrebné považovať za nesporné skutkové tvrdenia. Vzhľadom na uvedené odvolateľ zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania, lebo zo strany postupcu nedošlo porušeniu § 92 ods. 8 zákona o bankách a k porušeniu bankového tajomstva. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitimácie žalobcu, predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok.

7. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu sa nevyjadril.

8. V doterajšom priebehu konania vo veci súd prvej inštancie už vydal rozsudok dňa 05.12.2014, ktorým žalobu zamietol. Po podaní odvolania zo strany žalobcu bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie uznesením odvolacieho súdu sp. zn. 23Co/360/2015 zo dňa 26.01.2016. Následne súd prvej inštancie opätovne vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 16.03.2016. Po podaní

odvolania zo strany žalobcu bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie uznesením odvolacieho súdu sp. zn. 9Co/71/2017 zo dňa 30.04.2018. Súd prvej inštancie následne meritórne rozhodol napadnutým rozsudkom zo dňa 03.08.2018. Uznesením krajského súdu v Trnave sp. zn.: 25Co/233/2018 zo dňa 29.05.2019 odvolací súd odvolanie žalobcu odmietol ako oneskorene podané. Voči predmetnému uzneseniu podal žalobca dovolanie. Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 5Cdo/203/2019 zo dňa 15.07.2021 bolo napadnuté uznesenie krajského súdu zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie.

9. Podľa § 390 ods. 1 a 2 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak a) rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a b) odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods.1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v kontexte odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom, a to so zameraním na posúdenie, či súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že žalobca v konaní nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimitáciu, pretože neboli splnené podmienky platného postúpenia predmetnej pohľadávky na žalobcu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, v dôsledku čoho mal byť daný dôvod na zamietnutie žaloby v celom rozsahu.

12. Žalobca v odvolaní predovšetkým namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď nezohľadnil, že právny predchodca žalobcu a žalovaný si vzájomne práva a povinnosti upravili v súlade s ustanovením § 89 ods. 1 odchyľne od ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a skúmanie splnenia podmienok postúpenia pohľadávky zo strany súdu prvej inštancie bolo preto nadbytočné. Ďalej zdôraznil, že omeškanie žalovaného trvajúce viac ako 90 dní a opakované výzvy zo strany veriteľa pred postúpením pohľadávky boli nespornými skutočnosťami, čo súd takisto nezohľadnil. Pokiaľ ide nedostatok aktívnej vecnej legitimitácie, odvolateľ mal za to, že súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, nakoľko žalobca preukázal postúpenie pohľadávky listinnými dôkazmi.

13. Odvolací súd sa s názorom odvolateľa nestotožnil, nakoľko má za to, že pre platnosť postúpenia pohľadávky banky z bankového úveru na nebankový subjekt, musia byť okrem všeobecných podmienok upravených v § 524 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj len OZ) splnené aj podmienky v zmysle zákona o bankách. Vzhľadom na to, že žalobca sa domáha zaplatenia pohľadávky, ktorú mal nadobudnúť ako postupník pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa, a.s.) zo zmluvy, ktorú tento uzavrel so žalovaným, bolo potrebné, aby v prvom rade preukázal svoju aktívnu legitimitáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa. Zo spisu vyplýva, že na preukázanie svojej aktívnej legitimitácie súdu prvej inštancie predložil Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 24.03.2011 uzavretú medzi Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalobcom, spolu s prílohou č. 1, ako aj list zo dňa 20.04.2011 - výzva k úhrade, oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 12.04.2011 a informáciu o profesionálnom jednaní vyriešiť vec nastupujúcou spoločnosťou zo dňa 20.04.2011.

14. Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je

účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

15. Podľa § 524 ods. 1 a 2 OZ, účinného ku uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

16. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

17. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle daného ustanovenia predpokladom postúpiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postúpiteľná. Ak určitá pohľadávka nie je postúpiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 OZ, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi.

18. Uvedené je v súlade aj so závermi Najvyššieho súdu SR v uznesení zo dňa 24.4.2018, sp. zn. 1Cdo/147/2017, v ktorom Najvyšší súd v predmetnej otázke dospel k záveru, že ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný úkon v zmysle § 39 OZ.

19. Pre platnosť postúpenia pohľadávky z banky na nebankový subjekt je potrebné splniť podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom postupca je v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 132 ods. 1 CSP tvrdiť a prostriedkami procesného útoku v zmysle § 149 CSP dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností vedie k záveru

o neplatnosti úkonu postúpenia pohľadávky, čo má za následok nepreukázanie aktívnej legitímácie postupníka.

20. Súd prvej inštancie správne uzavrel (bod 22. napadnutého rozsudku), že v konaní nebolo preukázané (napriek výzve súdu), že by právny predchodca žalobcu - banka, preukázateľne písomne vyzvala pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky žalovaného na splnenie dlhu z úverovej zmluvy. Žalobca súdu síce predložil listinu zo dňa 20.04.2011 - Výzva k úhrade a oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru, ktorou bol žalovaný vyzvaný na úhradu dlhu zo strany žalobcu, avšak táto výzva bola realizovaná až po podpise zmluvy o postúpení pohľadávok a navyše zo strany žalobcu, nie jeho právneho predchodcu (banky). Nebola teda výzvou v zmysle cit. § 93 ods. 8 zákona o bankách. Účel ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách totiž sleduje obmedzenie postúpenia pohľadávky zo strany banky tým, že dlžník bol vopred upozornený na to, že je v omeškaní s plnením svojich záväzkov, čím dlžníkovi vzniká priestor dodatočne si svoj dlh splniť a zabrániť tak postúpeniu pohľadávky na nového veriteľa.

21. Odvolací súd sa ale nestotožňuje so závermi súdu prvej inštancie v bode 23. napadnutého rozsudku, a to že omeškanie dlžníka podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách musí trvať od momentu doručenia písomnej výzvy, čo súd odôvodnil gramatickým, najmä teleologickým výkladom citovaného ustanovenia. Podľa názoru odvolacieho súdu z textu cit. ust.: „Ak napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky je klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke ..“ nie je možné vyvodiť, že by omeškanie dlžníka nemohlo nastať (prípadne začať) ešte pred písomnou výzvou banky a súčasne, že by muselo trvať súvisle ešte najmenej 90 kalendárnych dní po výzve zo strany banky, takisto, že by omeškanie dlžníka trvajúce najmenej 90 kalendárnych dní nemohlo skončiť skôr ako banka písomne vyzvala dlžníka. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zák. o bankách je však zrejmé, že súvislé omeškanie dlžníka musí trvať najmenej 90 kalendárnych dní a nezávisle od uvedeného musí byť s uvedenou podmienkou splnená aj podmienka písomnej výzvy banky, pričom obe podmienky musia byť kumulatívne splnené dovtedy, kým banka pristúpi k postúpeniu pohľadávky. To je však irelevantné k tomu, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonnej podmienky podstúpenia pohľadávky, a to písomnú výzvu banky podľa § 92 ods. 8 zák. o bankách, v dôsledku čoho pre neplatnosť postúpenia v zmysle § 39 OZ pre rozpor tohto právneho úkonu so zákonom, nemohla byť žalovaná pohľadávka platne postúpená na žalobcu.

22. Odvolateľ ďalej namietal, že omeškanie žalovaného trvajúce viac ako 90 dní a opakované výzvy zo strany veriteľa pred postúpením pohľadávky, boli nespornými skutočnosťami, čo súd prvej inštancie nezohľadnil.

23. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

24. Popretie skutkových tvrdení žalobcu je prostriedkom procesnej obrany žalovaného. Je zrejmé, že žalovaný bol počas konania pasívny. Pasivita žalovaného však nemôže zhojiť nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamietal (por. napr. rozsudok NS SR sp. zn.: 2Cdo/205/2009).

25. Pokiaľ ide o samotné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky zo dňa 12.04.2011, tu odvolací súd poukazuje na to, že rozpor právneho úkonu so zákonom zakladá jeho absolútnu neplatnosť, na ktorú musí súd prihliadať z úradnej povinnosti ex offio aj bez toho, aby ju niektorá zo strán namietala (§ 39 Občianskeho zákonníka). Oznámenie banky o postúpení pohľadávky žalobcovi adresované žalovanému má len tie právne účinky, že kým nie je postúpenie pohľadávky oznámené dlžníkovi, môže plniť aj pôvodnému veriteľovi (postupcovi), ktorý je povinný prijať takto poskytnuté plnenie. Ustanovenie § 526 ods. 1 OZ teda slúži na ochranu dlžníka, ktorý splnil svoj záväzok osobe, ktorá v dobe plnenia podľa hmotného práva nebola veriteľom pohľadávky, napr. preto, že zmluva o jej postúpení bola neplatná. Oznámenie podľa § 526 ods. 1 OZ teda predstavuje právnu skutočnosť, na základe ktorej vzniká povinnosť dlžníka plniť pohľadávku postupníkovi, nekonvaliduje sama o sebe neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok.

26. Odvolateľ ďalej argumentoval tým, že podľa § 89 ods. 1 zák. o bankách si právny predchodca žalobcu a žalovaný vzájomne práva a povinnosti upravili odchýlne od ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách

a skúmanie splnenia podmienok postúpenia pohľadávky zo strany súdu prvej inštancie bolo preto nadbytočné.

27. Podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách, účinného ku uzavretiu zmluvy o úvere t.j. 20.11.2006, banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné pri každom obchode požadovať preukázanie totožnosti klienta okrem obchodov uvedených v odseku 4; pri každom obchode je klient povinný vyhovieť každej takejto žiadosti banky alebo pobočky zahraničnej banky. Vykonávanie obchodu so zachovaním anonymity klienta banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné odmietnuť.

28. Podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách posledná veta, účinného od 10.06.2013, banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1.

29. Právna úprava ust. § 89 ods. 1 zákona o bankách, na ktorú sa žalobca v podanom odvolaní odvoláva, nebola účinná v čase uzatvorenia zmluvy o úvere zo dňa 20.11.2006. Preto ani účastníci danej zmluvy o splátkovom úvere nemali možnosť upraviť si postupovanie pohľadávok (súčasných i budúcich) odchyľne od vtedy účinného znenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. V prejednávanej veci nemožno poukazovať na závery tunajšieho súdu obsiahnuté v uznesení sp. zn. 24Co/147/2017, na ktoré žalobca odkazoval a do spisu ho aj založil, v ktorom odvolací súd zrejme nedopatrením nezohľadnil, že ním aplikované znenie ust. § 89 ods. 1 zákona o bankách, umožňujúce upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona, nadobudlo účinnosť až po uzatvorení danej zmluvy o úvere.

30. Pokiaľ ide o námietku odvolateľa, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu, lebo sa týka len bankového tajomstva, odvolací súd ju vyhodnotil ako nedôvodnú. Napriek systematickému zaradeniu citovaného ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok, v rámci ustanovenia upravujúceho výnimky z bankového tajomstva, nie je možné výklad tohto ustanovenia zužovať len na výklad, ako ho poníma žalobca s tým, že sa ním upravujú iba prípady prelomenia bankového tajomstva, pričom nie sú ním upravené zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky. Naopak, v citovanom ustanovení, vychádzajúc najmä z jeho gramatického znenia, je nepochybné, že stanovuje banke podmienky pre účinné postúpenie bankovej pohľadávky, ktorých naplnenie v danom prípade preukázané nebolo. Navyše zákon o bankách bol v tomto smere novelizovaný, pričom s účinnosťou od 08.06.2013 došlo aj k zmene označenia marginálnej rubriky nad § 89 zákona na „Ochrana klientov a bankové tajomstvo,“ čo znamená, že zákonodarca vyjadril vôľu, že cieľom ustanovení § 89 a nasl. Zákona o bankách, a teda aj § 92 ods. 8 zákona (ktoré po tejto novele zostalo v nezmenenom znení), je nielen ochrana bankového tajomstva, ale aj klientov bánk (žalovaného). Uvedený záver korešponduje aj s právnou vetou prijatou občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu SR na zasadnutí dňa 09.10.2018 (uznesenie č. 1), podľa ktorej „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.“

31. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

32. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že nebol naplnený žiaden z uplatnených odvolacích dôvodov a že súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol vo výroku vecne správne. Preto odvolací súd po vysporiadaní sa s podstatnou odvolacou argumentáciou odvolateľa, s použitím § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, včítane správneho závislého výroku o náhrade trov konania (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého), potvrdil.

33. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

34. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

35. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. Podľa čl. 17 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

37. Hoci úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP, tento bol v odvolacom konaní pasívny, nevykonal žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil ani nevyčísľil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Súd preto postupoval v súlade s čl. 17 CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu a rozhodol priamo tak, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

38. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).